

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **VÁŠA spol. s r.o.**, se sídlem Potoční 2, Mimoň II, zast. JUDr. Milanem Štětinou, advokátem se sídlem Jiráskova 614/11, Česká Lípa, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2019, č. j. 115/1.30/19-4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 27. 11. 2019, č. j. 59 Ad 1/2019 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Milana Štětiny, advokáta se sídlem Jiráskova 614/11, Česká Lípa, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného (dále jen „stěžovatel“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tím byla žalobkyně na základě kontroly ze dne 1. 3. 2018 uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se měla dopustit tím, že umožnila I. P. vykonávat práci mimo pracovní právní vztah (§ 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti). Za tento přestupek jí byla uložena pokuta ve výši 53 000 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) shledal podanou žalobu důvodnou. Nosným argumentem v tomto případě byla

nedostatečná skutková zjištění správních orgánů. Ty se totiž nezabývaly shodnými tvrzeními žalobkyně i I. P., že byly dohodnuty na uzavření pracovní smlouvy ode dne 1. 3. 2018 s tím, že bude tento den i podepsána. Z obsahu správního spisu se přitom jeví, že v době kontroly (1. 3. 2018 dopoledne) již mohla být mezi žalobkyní a I. P. uzavřena ústní pracovní smlouva. Pokud by se tato tvrzení ukázala jako pravdivá, nemohla by se podle judikatury Nejvyššího správního soudu žalobkyně dopustit přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti (výkon práce mimo pracovněprávní poměr), ale v úvahu by přicházel přestupek dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“) - (neuzavření písemné pracovní smlouvy).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá dostatečné zjištění skutkového stavu a nemá pochybnosti o tom, že se jednalo o výkon práce mimo pracovněprávní vztah. Odkazuje přitom na vyjádření I. P., která při kontrole uvedla, že v únoru 2018 byla přijímána tzv. „na zkoušku“ a pracovní smlouva měla být sepsána až od 1. 3. 2021. Dále tomuto závěru přisvědčuje i vedení I. P. jako uchazečky o zaměstnání s nárokem na podporu v nezaměstnanosti u Úřadu práce ještě dne 5. 3. 2018. Stěžovatel uzavírá poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že práce „na zkoušku“ mimo pracovněprávní vztah v českém právním řádu neexistuje.

[4] Žalobkyně má za to, že rozhodnutí krajského soudu je jako takové správné. Následně uvádí své výhrady k odůvodnění napadeného rozsudku, které, jak sama uvádí, nejsou ve vztahu ke kasační stížnosti relevantní a mohou mít význam až případně v dalším řízení. Navrhuje tak kasační stížnost zamítnout a přiznat žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] V projednávaném případě je nutné rozlišit dvě období. První období začíná dne 1. 2. 2018, kdy dle tvrzení I. P. měla být poprvé zaměstnána v provozovně žalobkyně „na zkoušku“ a podle toho, jak jí práce půjde, bude následně uzavřena pracovní smlouva. Konec je vyznačen dnem 28. 2. 2018, kdy následující den měla být uzavřena pracovní smlouva. Druhé období je poté od 1. 3. 2018, tedy ode dne možného ústního uzavření smlouvy.

pokračování

[8] Z judikatury zdejšího soudu, na kterou poukazuje i krajský soud (odst. 19 napadeného rozsudku), vyplývá, že umožní-li osoba výkon závislé práce, aniž by vůbec byla uzavřena platná pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti nebo dohoda o provedení práce, jde v případě právnické osoby o přestupek podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Pokud je ovšem taková smlouva uzavřena, avšak nikoliv písemně, jde o přestupek podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Ads 52/2014 – 37).

[9] Nelze souhlasit s kasační námitkou stěžovatele, že by z vyjádření I. P. při kontrole dne 1. 3. 2018 vyplývalo, že k 1. 3. 2018 mezi ní a žalobkyní neexistovala pracovní smlouva v jakékoliv formě. Jak vyplývá z Protokolu o kontrole (str. 2), její vyjádření o práci „na zkoušku“ se vztahovalo k prvnímu období s tím, že pracovní smlouva měla být uzavřena právě 1. 3. 2018. Formuloval-li prvostupňový správní orgán výrok tak, že „nejméně dne 1. 3. 2018“ umožnila žalobkyně vykonávat práci I. P. bez pracovní smlouvy, je nutné setrvat na závěru krajského soudu o předčasnosti takového závěru.

[10] Jak totiž uvedl krajský soud, v době kontroly (1. 3. 2018 dopoledne) již mohla být dle shodných vyjádření žalobkyně i I. P. ústní pracovní smlouva uzavřena. Bylo-li by tomu skutečně tak, nemohlo jednání žalobkyně v druhém období naplnit skutkovou podstatu přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, jak bylo uvedeno výše a jak tvrdí stěžovatel.

[11] Tento závěr není ani v rozporu se sdělením Úřadu práce o tom, že I. P. byla ještě dne 5. 3. 2018 vedena jako uchazečka o zaměstnání, jak stěžovatel namítá. Jakkoliv to může závěr správních orgánů podporovat, nevztahuje se ke krajským soudem vytknutému nedostatečnému skutkovému zjištění, zda byla v době kontroly uzavřena ústní pracovní smlouva a případně tedy jakého konkrétního přestupku se žalobkyně měla dopustit.

[12] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že konstatování krajského soudu o předčasnosti závěru o neexistenci pracovní smlouvy a tedy spáchání přestupku žalobkyně podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, je správný. Je tak na stěžovateli, aby zjistil obsah předchozí ústní dohody a právně jej vyhodnotil tak, aby bylo postaveno na jisto, zda v době zahájení kontroly existoval mezi zmiňovanými osobami pracovněprávní vztah sjednaný ústně či nikoliv.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně byla ve věci úspěšná, náleží jí proto náhrada důvodně

vynaložených nákladů řízení. Mezi náklady řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s.) patří odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna zástupce v řízení před NSS činí 3 100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu); celkem tedy 3 400 Kč. Částka 3 400 Kč byla poté navýšena o částku 714 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21%, jejímž plátcem zástupce žalobkyně je. Částku 4 114 Kč je stěžovatel povinen uhradit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu